

NÉMETH Gábor Dávid

Kamillakényszer

Elvadultak a kamillaföldek. Repedezett oltárkövek szétszórva rajtuk, elhangtalanodott férfiak igazgatják őket, mintha eredethelyszínt építenének.

Olyan idegen minden, feltámad bennem a turisztikai vadászösztön. Helyet szelídítek, egész szárnyakat foglalok, és az ablakon keresztül figyelem a csendes munkát. Belenőttem a szobába egy egész korosztállyal. Az üvegen hagyott lehelet megszilárdul, pikkelyekké torzul a pára. Lassan uszonyok nőnek a ház falán, fulladásra készül a térség.

Ideje nyílt terepre menni. Meghatároz az építékényszer, deklasszált mérnökök, ügyeletes skizofrének leszünk. Halvérűek, szíromkezűek. Félrebaldogult férfiak.

Áfonya

Áfonya: hamvas hógömb, amiben mindig éjszaka van. Ha megrázom, műhó helyett kényszerek kavarnak benne. Öklöt lehet így rázni, marokba fagyott mintákat. Begyakorolt tetszvacogással merednek kifelé a gömblakók. Megszokásból mozdulatlanok. Az olvadásképtelen neurózisok adják az édeskés ízt. Nincs mese, számba kell vennem, mintha lehetőség lenne.

Lebegő arborétum

Cserepekbe gyűjtöm a rögeszméket, legyen férfias a felszín tagolása! Viselős. Korrigálhatatlanul tiszta. Mindig figyelni kell, fáradtra alázkodni, a fantáziátlanul kicsírázott éberség sürgeti a behelyettesítéseket.

Meg kell őriznem a térség illedelmes, korrekt és andalító légkörét. Feldobom lombjanyúlt neurózisaimat: lebegő arborétum, szinte irigylésre méltó.

Volt egy módszerem, hogyan kell pillangót álmodni. Mégis abba kapaszkodom, aki felnőtt módon tud összehordani tücsköt-bogarat. Akinek nem kell növényekről hazudnia ahhoz, hogy szétaprózódjon fóbiáim mintájára.